

лежеше, азъ мислихъ върху случилото се; ми-
на ми всичко презъ очитѣ, като на лента и...
и като преценихъ всичко, убедихъ се, че ти
си невинна жертва на тѣхнитѣ прищѣвки. Азъ
разбрахъ, че и най-порядъчната жена не може
имъ избѣгна примкитѣ. Такива майстори са
тѣ... И за това намѣрихъ, че (Задъхва се и
спира).

Захарина. (Съ болка) Не познавахъ хора-
та... Свѣта съ порочитѣ си ми бѣ незнай-
ность!... Какъ попаднахъ, Боже мой, какъ по-
паднахъ!...

Мони. Азъ ти казвахъ нѣкога, че живота
е бездна; че не бива да върваме на ласкатель-
нитѣ усмивки.... Не кой да слуша?

Захарина. Азъ мислѣхъ тогава, че ти...

Мони. Само приказвамъ, за да те за-
лѣгвамъ, нали?

Мълчание.

Захарина. Сега азъ ще разправямъ на
всички... Ще се провикна, колкото сили имамъ...

Мони. Трѣба всички да се провикнемъ
сгига измами и притворства! Всѣки трѣбва да
се запита: кжде отиваме?

Мълчание.

Лена, захлюпила глава ридаете непосилно,
мжчейки се да задуши хълцанията. Тръсва
глава да я вдигне, за да каже нѣщо, а нѣма
сила.

Захарина. (Съ болка)... Да, кжде оти-
ваме? Какво става съ нашитѣ домове?